

NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI

Delegatura w Rzeszowie

LRZ-4101-05-03/2012
P/12/168

Rzeszów, dnia września 2012 r.

Pan

Tadeusz Ferenc

Prezydent Miasta Rzeszowa

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o *Najwyższej Izbie Kontroli* (Dz. U. z 2012 r. poz. 82), zwanej dalej ustawą o NIK, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 2 czerwca 2012 r., w związku z art. 2 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o *zmianie ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli* (Dz. U. Nr 227, poz. 1482 ze zm.), Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Rzeszowie przeprowadziła w Urzędzie Miasta Rzeszowa kontrolę opracowywania i wydawania przez Prezydenta Miasta Rzeszowa pozwoleń zintegrowanych oraz przeprowadzania analiz i kontroli przestrzegania warunków w nich określonych, dotyczącą lat 2008-2012 (I kwartał).

W związku z kontrolą, której wyniki przedstawione zostały w protokole kontroli podpisanym w dniu 6 września 2012 r., Najwyższa Izba Kontroli, stosownie do art. 60 ust. 1 ustawy o NIK, przekazuje Panu Prezydentowi niniejsze

WYSTĄPIENIE POKONTROLNE

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie, mimo stwierdzonych nieprawidłowości skontrolowaną działalność związaną z opracowywaniem, wydawaniem, analizowaniem i kontrolą pozwoleń zintegrowanych.

Najwyższa Izba Kontroli stwierdza, że Urząd był organizacyjnie przygotowany do realizacji zadań dotyczących pozwoleń zintegrowanych. Zadania w tym zakresie przypisano Wydziałowi Ochrony Środowiska i Rolnictwa (dalej: Wydział), który posiadał obsadę kadrową odpowiednią do powyższych zadań. Wprowadzone w Urzędzie rozwiązania

organizacyjne, w tym Systemu Zarządzania Jakością, a następnie także kontroli zarządczej, sprzyjały prawidłowej, co do zasady, realizacji skontrolowanych zadań. Wprawdzie w ramach tych procedur nie zostały opracowane szczególne rozwiązania dotyczące pozwoleń zintegrowanych, ale przyjęte podejście odpowiadało potrzebom Wydziału w zakresie zadań związanych z takimi decyzjami. Dla potrzeb tych wystarczająca okazała się również organizacja pracy w Wydziale, polegająca na niesformalizowanej koordynacji prac przez pracownika prowadzącego sprawę z zakresu pozwoleń zintegrowanych. Nie korzystano natomiast z opinii biegłych.

W okresie objętym kontrolą wydane zostały dwie decyzje w sprawach pozwoleń zintegrowanych:

- w roku 2009 – decyzja (którą z upoważnienia Prezydenta podpisał dyrektor Wydziału), zmieniająca pozwolenie zintegrowane z 2006 r. dla instalacji do spalania paliw o mocy nominalnej ponad 50 MWt – nie była to decyzja związana z istotną zmianą instalacji w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 ze zm.), zwanej dalej POŚ;
- w roku 2010 – decyzja (którą z upoważnienia Prezydenta podpisał zastępca dyrektora Wydziału), udzielająca pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie instalacji do uboju o zdolności przetwarzania do 250 ton masy ubojowej na dobę.

W kontroli ustalono, że prowadząca powyższą instalację do uboju drobiu Spółka z o.o. Rzeszowskie Zakłady Drobiarskie RES-DROB w Rzeszowie (dalej: RES-DROB) złożyła w dniu 15 marca 2010 r. wniosek o udzielenie pozwolenia zintegrowanego w związku z wynikami kontroli Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie (PWIOŚ). Organ ten we wrześniu 2009 r. wykazał, że RES-DROB był zobowiązany do uzyskania pozwolenia zintegrowanego, stosownie do art. 201 ust. 1 POŚ w związku z pkt 6.4. załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. Nr 122, poz. 1055). W punkcie tym wymieniono instalacje do uboju zwierząt, o zdolności przetwarzania (rozumianej jako największa ilość określonego surowca lub surowców, która może być przetworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji) ponad 50 ton masy ubojowej na dobę. W związku z ustaleniem przez PWIOŚ, że średnia wielkość uboju w I półroczu 2009 r. wyniosła w RES-DROB 50,3 tony, wobec braku pozwolenia

zintegrowanego, organ ten na podstawie art. 365 ust. 1 POŚ wstrzymał użytkowanie instalacji, określając termin na dzień 30 maja 2010 r.

Najwyższa Izba Kontroli stwierdza, że wyniki przeprowadzonej kontroli wskazują, że RES-DROB mógł być znacznie wcześniej zobowiązany do uzyskania pozwolenia zintegrowanego. Wyniki kontroli PWIOŚ bazowały bowiem na średniej, a nie maksymalnej ilości dokonanego uboju. Według informacji pozyskanych w trakcie kontroli od Powiatowego Lekarza Weterynarii w Rzeszowie, opierających się na średniej liczbie ubitych kurcząt w ciągu doby, RES-DROB osiągnął zdolność przetwarzania powyżej 50 ton na dobę już w listopadzie 2008 r. Z kolei we wniosku o udzielenie pozwolenia zintegrowanego, zawarto informację o uruchomionej w 1998 r. linii do uboju o mocy o wydajności 6.000 szt./godzinę i prowadzeniu uboju podczas ośmiogodzinnej zmiany.

W kontroli ustalono, że do czasu poinformowania przez PWIOŚ o wynikach kontroli w RES-DROB oraz złożenia wniosku o udzielenie pozwolenia zintegrowanego, Wydział nie dysponował wiedzą o parametrach instalacji RES-DROB. Kwestii obowiązku uzyskania pozwolenia zintegrowanego nie zweryfikowano w trakcie przeprowadzanych czterokrotnie w roku 2009 oględzin obiektów RES-DROB i innych czynności podejmowanych wówczas przez Wydział. Czynności te były spowodowane skargami mieszkańców z sąsiedztwa RES-DROB.

W kontroli ustalono także, że o ile sprawa pozwolenia zintegrowanego dla RES-DROB została zakończona wydaniem takiej decyzji w maju 2010 r., to do czasu kontroli NIK Spółka ta nie uzyskała pozwolenia wodnoprawnego na prowadzenie ścieków przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych innych podmiotów. Uzyskania takiej decyzji wymaga art. 122 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. *Prawo wodne* (Dz.U z 2012 r. poz. 145). Według treści wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego i postanowień wydanej decyzji, RES-DROB miał wprowadzać do urządzeń kanalizacyjnych właściciela instalacji substancje wymienione w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 10 listopada 2005 r. *w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, których wprowadzanie w ściekach przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych wymaga uzyskania pozwolenia wodnoprawnego* (Dz. U. Nr 233, poz. 1988 ze zm.). Informacje o obowiązku uzyskania takiego pozwolenia przez RES-DROB, Wydział wymieniał z PWIOŚ jeszcze w roku 2009, informując o tym także powyższy zakład. Pomimo tego i składanych deklaracji, RES-DROB nie złożył wniosku o wydanie takiego pozwolenia, koniecznego w świetle art. 131 ust. 1 *Prawa wodnego*, do jego wydania.

W ocenie Najwyższej Izba Kontroli w Wydziale, po wydaniu pozwolenia zintegrowanego, niezasadnie zaniechano działań mających na celu doprowadzenie do uregulowania przez RES-DROB stanu formalnoprawnego w zakresie odprowadzania ścieków przemysłowych do kanalizacji innego podmiotu. Organem właściwym do wydania tego pozwolenia w świetle art. 140 *Prawa wodnego*, jest Prezydent. Wprawdzie wymaga to złożenia wniosku przez RES-DROB, ale organ ochrony środowiska nie powinien dopuszczać do sytuacji, w której dysponując wiedzą o obowiązku prawnym danego podmiotu, nie podejmuje żadnych działań prowadzących do jego zrealizowania. Wydanie pozwolenia zintegrowanego, w którym, stosownie do art. 211 ust. 2 pkt 3b) POŚ, określono skład i stan ścieków przemysłowych, jak i brak dalszych wezwań organu, mogły być zrozumiane przez RES-DROB, w ten sposób, że pozwolenie wodnoprawne, wbrew wcześniejszej korespondencji, nie jest jednak wymagane.

Odnosząc się do otrzymanych w tej sprawie: wyjaśnień dyrektora Wydziału i informacji PWIOŚ, Najwyższa Izba Kontroli zwraca uwagę, że Prezydent posiada własne kompetencje do działań, które powinny skłonić RES-DROB do złożenia stosownego wniosku. Są one niezależne od zadań przypisanym innym organom, w szczególności PWIOŚ. W pierwszej kolejności wskazane byłoby zatem potwierdzenie (np. w formie kontroli, o której mowa w art. 379 ust. 1 POŚ), czy zakład ten nadal prowadzi działalność wymagającą pozwolenia wodnoprawnego. Z kolei przepis art. 379 ust. 4 POŚ uprawnia Prezydenta do wystąpienia w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia przeciwko przepisom o ochronie środowiska. Kompetencji tej, zdaniem Najwyższej Izby Kontroli, nie umniejsza okoliczność podniesiona w wyjaśnieniach dyrektora Wydziału, iż przepis art. 192 ust. 3 *Prawa wodnego* wyłącza – określoną w ust. 1 tego artykułu – odpowiedzialność za wprowadzanie ścieków do urządzeń kanalizacyjnych bez pozwolenia wodnoprawnego. W takim przypadku odpowiedzialność za wykroczenie określa bowiem art. 351 ust. 1 POŚ, dotyczący eksploataowania instalacji bez wymaganego pozwolenia. Potwierdza to m.in. art. 122 ust. 4 *Prawa wodnego*, według treści którego pozwolenia wodnoprawne na wprowadzanie ścieków są wydawane z uwzględnieniem postanowień rozdziałów 1-4 w dziale IV tytułu III POŚ, tj. art. 180-219 tejże ustawy, czyli przepisów dotyczących pozwoleń.

Najwyższa Izba Kontroli pozytywnie ocenia terminowość postępowania w sprawie wydania pozwolenia zintegrowanego dla RES-DROB. Postępowanie to zostało przeprowadzone w ciągu dwóch i pół miesiąca, w sytuacji gdy przepis art. 209 ust. 2 POŚ

dopuszczał termin półroczny. Pozwoliło to na wydanie decyzji w terminie zbieżnym z określoną przez PWIOŚ datą wstrzymania użytkowania instalacji. Dobrą praktyką przy opracowywaniu tej decyzji było także skonsultowanie, w trybie roboczym, jej treści z pracownikami Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Rzeszowie.

W kontroli ustalono, że wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego został w Urzędzie prawidłowo zweryfikowany pod względem jego poprawności i kompletności, a wyniki przeprowadzonej analizy zostały udokumentowane. Nie stwierdzono przesłanek do odmowy wydania pozwolenia, określonych przepisem art. 186 POŚ.

Najwyższa Izba Kontroli stwierdza, że w przeprowadzonym postępowaniu w sprawie wydania pozwolenia zintegrowanego, nieprawidłowe – z uwagi na treść art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), dalej jako k.p.a., jak i art. 185 ust. 1 i 2a POŚ – było uznanie za stronę postępowania wyłącznie prowadzącego instalację, z pominięciem jej właściciela. Wyłączenie w art. 185 POŚ – na mocy ust. 2a – stosowania ust. 1 oznacza, że w pełnym zakresie jest stosowany art. 28 k.p.a., w myśl którego stroną jest m.in. każdy czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie. RES-DROB dysponował tytułem prawnym do instalacji na podstawie umowy najmu. We wniosku i wydanej decyzji przewidziano, że pobór wód i odprowadzanie ścieków odbywać się będzie poprzez urządzenia należące do właściciela terenu – Spółki z o.o. RES-GAJ. Należy więc uznać, że Spółka ta miała interes prawny w prowadzonym postępowaniu, a zatem powinna być stroną postępowania. Według treści art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., sytuacja, gdy strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu, stanowi podstawę do wznowienia postępowania. W ocenie powyższej nieprawidłowości Najwyższa Izba Kontroli uwzględniła jednak, że nieuznanie za stronę Spółki RES-GAJ miało charakter formalny. Nie było to bowiem przedmiotem sporu organu ze Spółką RES-GAJ, która w prowadzonym postępowaniu nie zwracała się o uznanie jej za stronę.

W ocenie Najwyższej Izby Kontroli, pozwolenie zintegrowane z dnia 31 maja 2010 r. dotyczące instalacji RES-DROB, wydane zostało prawidłowo pod względem formalnym. W szczególności zachowano właściwość Prezydenta, wynikającą z art. 378 ust. 1 w związku z ust. 2 i 2a POŚ. Decyzję wydano na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat (art. 188 ust. 1 POŚ). Pozwolenie zawierało elementy wymagane art. 188 ust. 2 i art. 211 POŚ z uwzględnieniem specyfiki instalacji. Ustalało także warunki, o których mowa w art. 202 tej

ustawy i uwzględniało wymagania najlepszej dostępnej techniki, o których mowa w art. 204 i 207 POŚ. Decyzja zawierała wszystkie elementy określone przepisem art. 107 § 1 k.p.a., w tym uzasadnienie faktyczne i prawne. Upoważnienie udzielone do jej podpisania spełniało wymogi przepisu art. 268a k.p.a., a decyzję wydano w granicach tego upoważnienia.

Uchybieniem w zakresie podania podstawy prawnej, odnośnie wymogu z art. 107 § 1 k.p.a., był brak przywołania w niej podstawowego dla pozwoleń zintegrowanych przepisu art. 201 ust. 1 POŚ. Zwraca również uwagę brak, w przypadku powołanych w ramach podstawy prawnej 10 rozporządzeń, wskazania konkretnych jednostek redakcyjnych, które rzeczywiście miały zastosowanie w podjętym rozstrzygnięciu. Decyzja z roku 2009, zmieniająca pozwolenie zintegrowane, wydana została terminowo, na podstawie oraz w granicach udzielonego upoważnienia i zawierała wszystkie elementy decyzji administracyjnej określone przepisem art. 107 § 1 k.p.a. Niemniej jednak, uchybiono w niej wskazaniu w podstawie prawnej wszystkich przepisów, na których opierało się rozstrzygnięcie, w szczególności art. 202 ust. 4 POŚ oraz art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *o odpadach* (Dz.U. Nr 2010, poz. Nr 185, poz. 1243 ze zm.). Ponadto, w pouczeniu o prawie do wniesienia odwołania, błędnie wskazano jako organ odwoławczy Ministra Środowiska, zamiast Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

W ocenie Najwyższej Izby Kontroli, powyższe uchybienia w decyzjach miały jednak wyłącznie charakter formalny, bez wpływu na treść i obowiązywanie tych rozstrzygnięć.

Najwyższa Izba Kontroli stwierdza, że praktyka związana z przekazywaniem wniosków o wydanie lub zmianę pozwoleń zintegrowanych w Urzędzie nie była konsekwentna. Prowadziło to m.in. do naruszenia wymogu niezwłoczności, określonego przepisami art. 209 ust. 1 i art. 211 ust. 4 POŚ. O ile bowiem decyzję zmieniającą przekazano przed stwierdzeniem jej ostateczności, to w przypadku pozwolenia zintegrowanego nastąpiło to po tym fakcie. Równocześnie z przekazaniem decyzji w czerwcu 2010 r., przekazano zapis uzupełnienia wniosku z kwietnia 2010 r., w sytuacji gdy zapis samego wniosku przekazano bezpośrednio po jego złożeniu. W przypadku wniosku o zmianę pozwolenia zintegrowanego z czerwca 2009 r. nie został on przekazany niezwłocznie (mimo iż powołano się wówczas na art. 209 POŚ), lecz dopiero po wydaniu decyzji, we wrześniu 2009 r., wraz kolejnymi uzupełnieniami. W wyjaśnieniach w tej sprawie powołano się w szczególności na brak precyzyjnego określenia terminu w przepisach art. 209 ust. 1 oraz 211 ust. 4 POŚ.

Niekonsekwentne było również przekazywanie decyzji w sprawach pozwoleń zintegrowanych do innych organów. Obie decyzje przekazano do PWIOŚ, lecz do Marszałka

Województwa Podkarpackiego jedynie decyzję zmieniającą z roku 2009. Decyzji z roku 2010 Marszałkowi już nie przekazano, mimo iż zawiadomiono go o wszczęciu postępowania.

W wyjaśnieniach zastępca dyrektora Wydziału podniosła brak takiego obowiązku w art. 211 ust. 4 POŚ. Najwyższa Izba Kontroli zauważa jednak, że Marszałek jest organem ochrony środowiska, który ze względu na ustawowe kompetencje, powinien być zainteresowany otrzymaniem pozwoleń zintegrowanych. Organ ten m.in. prowadzi wojewódzką bazę danych o odpadach, o której mowa w art. 37 ust. 6 ustawy *o odpadach*. Pozwolenie zintegrowane, w związku z treścią art. 182 POŚ, zastępuje pozwolenie na wytwarzanie odpadów (o którym mowa w art. 18 ust. 2 ustawy *o odpadach*), którego kopia podlega przekazaniu marszałkowi w trybie art. 18 ust. 4 tejże ustawy.

W Wydziale rzetelnie zweryfikowano opłatę rejestracyjną, której dowód został załączony do wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego, wniesioną zgodnie z art. 210 ust. 1 i 3 POŚ, w wysokości odpowiadającej przepisom §§ 2 i 4 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2002 r. w *sprawie wysokości opłat rejestracyjnych* (Dz.U. Nr 190 poz. 1591), w związku z pkt. 6.4. załącznika do tego rozporządzenia. Niewłaściwe było natomiast niepoinformowanie prowadzącego instalację do spalania paliw, że złożony wniosek o zmianę pozwolenia zintegrowanego nie wymagał, stosownie do art. 210 ust. 3a POŚ wniesienia opłaty rejestracyjnej, gdyż wnioskowana zmiana decyzji nie dotyczyła istotnej zmiany instalacji. Dowód wniesienia takiej opłaty w kwocie 2.329,43 zł został załączony do pierwszej wersji wniosku, zasadnie pozostawionej bez rozpoznania na podstawie art. 64 § 1 k.p.a. Skutkiem powyższego – wbrew argumentom o oczywistej bezpodstawności wniesienia tej opłaty, zawartych w wyjaśnieniach dyrektora Wydziału – prowadzący instalację do czasu kontroli nie wystąpił do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie o zwrot nienależnie wniesionej opłaty rejestracyjnej. Dopiero w trakcie kontroli NIK Wydział potwierdził pisemnie prowadzącemu instalację, że wydana decyzja nie wymagała opłaty rejestracyjnej.

W Wydziale zweryfikowano rzetelnie prawidłowość wniesienia przez prowadzących instalację opłat skarbowych, w wysokości określonej w części III ust. 40 oraz ust. 46 załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. *o opłacie skarbowej* (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.), odpowiednio za wydanie i zmianę pozwolenia zintegrowanego.

W postępowaniu w sprawie wydania pozwolenia zintegrowanego, Prezydent, stosownie do art. 218 POŚ, właściwie zapewnił udział społeczeństwa, o którym mowa

w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o *udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz.U. Nr 199 poz. 1227 ze zm.).

W kontroli nie stwierdzono wydania przez Prezydenta innego pozwolenia w sytuacji wymagającej wydania pozwolenia zintegrowanego. Nie było również podstaw do wydania decyzji w sprawie cofnięcia, ograniczenia lub wygaszenia udzielonego pozwolenia zintegrowanego.

Najwyższa Izba Kontroli pozytywnie ocenia przeprowadzenie analizy pozwolenia zintegrowanego dla instalacji do spalania paliw w trybie art. 216 ust. 1 POŚ. Została ona przeprowadzona terminowo, w związku z upływem okresu 5 lat od wydania decyzji. Analiza została przeprowadzona wnikliwie, z wykorzystaniem starannie zebranych informacji, w tym wyników kontroli PWIOŚ. Dobrą praktyką była ścisła współpraca z prowadzącym instalację, w tym udostępnienie przez niego wykonanej przez niego analizy. Wyniki przeprowadzonych analiz zostały odpowiednio udokumentowane i przekazane prowadzącemu instalację oraz Ministrowi Środowiska.

Pozytywnie, mimo stwierdzonych nieprawidłowości, Najwyższa Izba Kontroli ocenia sposób załatwiania skarg dotyczących funkcjonowania instalacji objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego oraz przeprowadzania kontroli takich instalacji. Wszystkie skargi i związane z nimi kontrole dotyczyły działalności instalacji RES-DROB. Pracownicy Wydziału reagowali na sygnały mieszkańców o uciążliwościach zapachowych i hałasowych, podejmując działania w celu ich zweryfikowania i wyeliminowania. Doprowadziły one, we współpracy z PWIOŚ, zarówno do uregulowania przez RES-DROB kwestii uzyskania pozwolenia zintegrowanego, jak i wprowadzania rozwiązań ograniczających uciążliwości. Najwyższa Izba Kontroli zwraca przy tym uwagę, że w 2009 r. nie zawiadomiono w trybie art. 237 § 3 i 238 k.p.a. osoby która wniosła skargę (zażalenie) ustnie do Prezydenta. Z kolei w 2011 r. zawiadomiono skarżącego się na działalność RES-DROB dopiero w odpowiedzi na jego drugie pismo, i to z opóźnieniem 10 dni w stosunku do miesięcznego terminu określonego w art. 237 § 1 k.p.a. Na długość opóźnienia wpływ miał także przyjęty w Urzędzie sposób przekazywania korespondencji.

Najwyższa Izba Kontroli stwierdza, że kontrole przeprowadzane przez pracowników Urzędu przedsiębiorców prowadzących instalacje objęte pozwoleniem zintegrowanym, powinny być, jak to miało miejsce w roku 2011, prowadzone w trybie przepisów ustawy

z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.). Konieczność szybkiego działania nie może prowadzić do niestosowania tej ustawy, co miało miejsce w czterech kontrolach (ogłędzinach) z roku 2009.

Przedstawiając powyższe oceny i uwagi, Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Rzeszowie, na podstawie art. 60 ust. 2 ustawy o NIK, wnosi o:

1. podjęcie działań leżących w kompetencji Prezydenta w celu potwierdzenia i realizacji obowiązku uregulowania uzyskania pozwolenia wodnoprawnego na odprowadzanie ścieków przemysłowych z instalacji do uboju drobiu RES-DROB, objętej udzielonym pozwoleniem zintegrowanym, w tym w razie konieczności również skierowanie wniosku o ukaranie;
2. wprowadzenie rozwiązań zmierzających do zapewnienia pełnej formalnej poprawności wydawanych decyzji w sprawach pozwoleń zintegrowanych oraz udziału w postępowaniu wszystkich stron;
3. zapewnienie prawidłowego rozpatrywania skarg z zakresu pozwoleń zintegrowanych.

Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy o NIK, w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wystąpienia pokontrolnego przysługuje Panu Prezydentowi prawo zgłoszenia do dyrektora Delegatury NIK w Rzeszowie umotywowanych zastrzeżeń w sprawie ocen, uwag i wniosków zawartych w tym wystąpieniu.

Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Rzeszowie, na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o NIK, oczekuje od Pana Prezydenta przedstawienia, w terminie 21 dni od daty otrzymania niniejszego wystąpienia pokontrolnego, informacji o sposobie wykorzystania uwag i wykonania wniosków bądź o działaniach podjętych w celu realizacji wniosków lub o przyczynach niepodjęcia takich działań.

W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń, zgodnie z art. 62 ust. 2 ustawy o NIK, termin nadesłania informacji, o którym mowa wyżej, liczy się od dnia otrzymania ostatecznej uchwały właściwej komisji NIK.